Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI nr. 40 (722) * joi 1 octombrie 1959 * 8 pagini 30 bani

PRIMII PAȘI

Intr-o zi după ore, puteau fi văzuți pășind grăbiți pe coridor cîțiva școlari dintr-a III-a. S-au oprit în fața Camerei pionierilor, emoționați, îndemnîndu-se unul pe altul să intre primul. Dar ușa se deschise și în pragul ei apăru pionierul Saita Dan, din clasa a VII-a.

— Bine-ați venit, copii! îi întîmpină el. Intrați. Vă așteptam...

Copiii nu mai știau la ce să-și oprească mai întîi privirea. Aici, în Camera pionierilor, totul era pentru ei nou și neobișnuit de atrăgător. Drapelul unității înconjurat de steagurile roșii ale detașamentelor, insigna mare de pe perete, portretele eroilor utecişti așezate în semn de adîncă cinstire la colțul roșu, tobele și goarnele strălucitoare... Pionierii care erau de față, Catană Mihai, Marinescu Eleonora, Bîlă Mihai și alții, îi înconjurară pe micii lor oaspeți cu prietenie.

— Așadar, primii pași către pionierie i-ați făcut, le spuse vesel Ciobănescu Teodor, membru în colectivul de conducere al unității, căutînd să le mai dea puțin curaj copiilor care erau destul de sfioși. Am auzit că ați cerut să vă primim printre noi.

— E adevărat, îndrăzni Marencea Lucia, o fetiță dezghețată de altfel. Am împlinit doar nouă ani, așa că...

— Bine, interveni iar Teodor. Dar, cum nu e de-ajuns doar să împlinești nouă ani pentru a primi cravata roșie, ne-am gîndit să vă chemăm aici, la noi. Deocamdată, am vrut să vă arătăm Camera pionierilor.

— Cuvintele acestea le veți rosti și voi într-o bună zi, hotărîți fiind ca ele să devină faptă, le spunea pionierul Catană Mihai arătîndu-le angajamentul solemn.

— Drapelul și steagurile acestea roșii le-au purtat de-a lungul a zece ani, cei mai buni pionieri ai unității, le explică Bîlă. Poate și printre voi va fi vreunul care să merite această cinste...

La plecare, pionierii le-au spus copiilor că vor mai sta de vorbă, că le vor povesti despre cinstea de a fi pionieri, despre mîndra cravată roșie, despre frumusețea vieții pionierești. Ii vor chema și la unele acțiuni pionierești, bunăoară, la înfrumusețarea curții școlii. Și mai ales, ei, pionierii Teodor, Eleonora, Mihai și ceilalți îi vor ajuta de-acum înainte să se pregătească cu temei pentru a deveni cu adevărat vrednici să primească cravata roșie.

Cei dintr-a III-a au pornit spre casă, îmbujorați, cu ochii arzînd de bucurie. Primii pași au fost făcuți!

Școala de 7 ani nr. 5
Craiova.

LIDIA VIȘAN

La ordinea zilei:

ALEGERILE PIONIEREȘTI

Buchetul prieteniei, din partea unor prieteni mai mici

Foto: **GR. PREPELIȚA**

Detașamentul în sărbătoare

„Salut voios de pionier! Tovarășe instructoare de detașament..."

Adunarea a început...

Clasa a VI-a e gătită de sărbătoare. Masa, îmbrăcată în roșu, plină de flori, colțul expoziției obiectelor lucrate de micii tehnicieni și mîinile îndemînatice, articolele și desenele gazetei de perete, și, mai ales emoția și nerăbdarea pionierilor, toate vorbesc despre adunarea aceasta — adunare de alegere a președintelui de detașament, pregătită încă din primele zile de școală.

Invitații au venit cu toții; și tovarășa Melania Dominte, instructoarea superioară, și tovarășa dirigintă, și tovarășul Dumitru Rădulescu, membru în sfatul unității, și tovarășul director al școlii, președintele sfatului unității a ținut să vină la această adunare.

Intr-un rînd de bănci, cu șorțulețe și gulerașe frumos călcate, curioși și nerăbdători să înceapă adunarea, stau școlarii clasei a II-a. Și ei au fost invitați.

...23 noiembrie. Am vizitat cetatea Brașovului, citește din jurnalul detașamentului Lădaru Rodica, președinta detașamentului. A fost o duminică veselă, plimbarea ne-a plăcut mult și n-a lipsit niciunul...

...27 noiembrie. Am alcătuit echipa de reparații-fulger. Clanțele ușilor, soneria, tabla, au și fost puse la punct...

...2 decembrie. In adunarea de detașament am discutat situația la învățătură și disciplină. Pe Moldovan Elena, Marian Gheorghe și Georgescu Ștefan o să-i ajutăm la lecții...

Ascultînd-o pe Rodica, cu toții își amintesc despre întîlnirea cu ceferistul Vasile Teodor, despre serile literare organizate, despre vizita la sera Timiș-Triaj, despre concursul de atletism...

Sînt multe de spus cînd activitatea este atît de frumoasă și interesantă. De aceea, la discuții fiecare are cîte ceva de spus. Iar cînd este vorba despre noul program de activități și Nicu și Ștefan, și Anișoara fac propuneri.

— Să organizăm mai bine activitatea artistică...

— Și echipa de fotbal s-o reorganizăm...

— Pentru ca învățătura să meargă bine ne propunem...

*

Cînd au trecut la alegerea noului președinte de detașament, mai toți s-au înscris la cuvînt.

— Eu m-am gîndit ca anul acesta să-l alegem președinte pe Mitoc Nicolae, a început primul. Chicomban Nicolae, președintele grupei a II-a. Nicu, ca și Rodica, vechea președintă, învață bine, este disciplinat. Dar față de Rodica, Nicu este mult mai energic, cu mai multă inițiativă și mai prietenos. De aceea, cred că va fi mai bine să-l alegem pe el.

— Și eu m-am gîndit tot la el, i-a întărit propunerea Moldovan.

— Sînt de aceeași părere, Nicu este mai energic, a spus și Rodica.

Și Nicu a fost ales președinte...

Din rîndul celor mici, care pînă acum priviseră totul cu mare atenție, a ieșit Georgică Dominte.

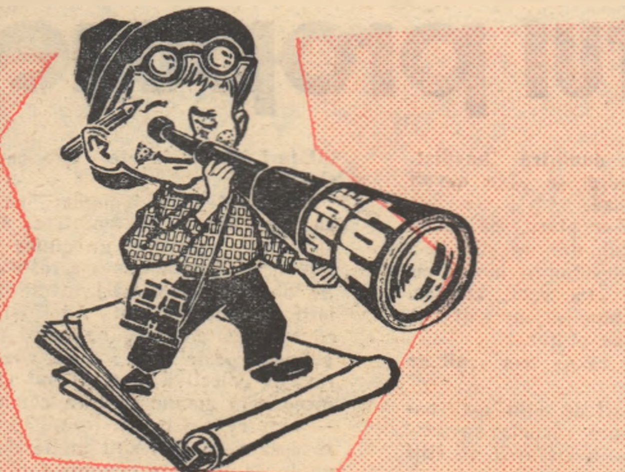
— Vă dorim mult succes și vă rugăm să ne ajutați și pe noi să devenim ca voi, pionieri, a spus el dînd noului președinte buchetul de flori pregătit de școlarii clasei a II-a.

Apoi, veselia cîntecelor și dansurilor a pus stăpînire pe toți...

Veselie, entuziasm, dragoste de muncă — prieteni care-i vor însoți de-a lungul întregului an.

Școala de 7 ani nr. 1. Or. Stalin.

ELENA CIRMACIU

Ingăduiți-mi să mă prezint: sînt Ionică Vede-Tot. Se spune că aș fi rudă mai depărtată cu renumitul Ochilă. Dar, nu mă întrebați ce caut pe-aici? Iată, am un creion ascuțit și-un bloc-notes cît toate zilele. Tot ce-am să văd, trecînd pe la voi, îmi notez în el — tot ceea ce mi-o plăcea mai mult dar... și ceea ce nu mi-o plăcea. Iar ce-am notat, o să aflați și voi, căutîndu-mă de-aici încolo în pagina următoare. La revedere, prieteni!

Știri Știri Știri Știri Știri Știri Știri Știri Știri Știri

SE PREGĂTESC DE ALEGERI

O dată cu începutul anului școlar, în viața pionierească are loc un eveniment foarte însemnat: alegerea activului pionieresc.

Pionierii au și început să discute pe cine să aleagă. Cel ales trebuie să fie, printre cei mai buni la învățătură, să ajute colegii mai slabi, să participe la toate acțiunile pionierești.

La alegerile de grupă care au avut loc în clasa V-a de la Școala de 7 ani din comuna Vîrtoapele, raionul Olteni regiunea București, a fost ales pionierul Mititelu Ilie. El e iubit de pionieri pentru că e bun

coleg, iar la învățătură a avut numai note mari.

● La Școala de 7 ani nr. 11 din București pionierii au început să se pregătească pentru alegeri. Pentru aceasta ei citesc în mod regulat articolele din „Scînteia pionierului" care dau îndrumări despre alegeri. La gazeta de perete este afișată lista cu ordinea alegerilor iar în clasă s-au pus lozinci.

Pioniera Rădulescu Raluca din clasa V-a C se pare că are multi sorți de izbîndă. Ea e fruntașă la învățătură, iar la acțiunile patriotice a fost întotdeauna printre primii — tocmai de aceea pionierii din clasa ei o iubesc și o respectă!

● „In activul pionieresc să alegem pe cei mai buni dintre noi" aceasta este lozinca pe care pionierii de la Școala de 7 ani nr. 84 din Capitală au pus-o aproape în fiecare clasă. La gazetele de perete au afișat articole care vorbesc despre felul cum trebuie să fie un președinte de unitate.

Printre cei asupra cărora pionierii discută cu aprindere se află și pionierii Prisser Emilian și Alecu Adina,

● Și la Școala de 7 ani din comuna Lăceni, raionul Alexandria, regiunea București au început pregătirile pentru alegeri. Pentru acest mare eveniment pionierii pregătesc și un mic program artistic.

Din viața pionierească

Alegerea președintelui de unitate

III

Alegerea președintelui de unitate se face în adunarea de unitate, după ce s-a încheiat alegerea președinților în toate detașamentele. Adunarea de unitate nu trebuie să dureze nici ea mai mult de o oră și se ține în afara orelor de clasă.

Nici un pionier nu trebuie să lipsească de la adunarea unității. Vor fi de asemenea de față instructorul superior de pionieri — care conduce adunarea — secretarul organizației de bază U.T.M. care îndrumă unitatea voastră, secretarul organizației de partid, directorul școlii, învățători, utemiști, tovarăși din „sfatul unității de pionieri".

Adunarea începe cu ceremonialul pionieresc după care instructorul de pionieri arată scopul adunării. Se dă cuvîntul președintelui de unitate, care citește din jurnalul unității despre activitatea care s-a desfășurat timp de un an de zile. El va arăta și care au fost părțile slabe din activitatea unității. Voi vă veți spune părerea despre acțiunile care v-au plăcut mai mult, despre munca desfășurată în unitate, despre felul cum a muncit activul pionieresc. Nu uitați să arătați în discuții care au fost rezultatele frumoase obținute în activitatea de educare patriotică, în activitatea cultural artistică, sportivă, obștească, precum și în cadrul concursurilor tradiționale etc. Veți lua apoi cuvîntul la discuții, veți veni cu noi și interesante propuneri și veți aproba programul de activități al unității pe primul trimestru de școală. Cu acest prilej, instructorul superior vă va arăte cam ce acțiuni mari va desfășura, în cursul acestui an, unitatea voastră de pionieri.

Apoi se trece la propunerea pionierului care urmează a fi ales președinte al unității. Trebuie să aveți grijă ca, cel pe care îl propuneți, să fie pionier fruntaș la învățătură și în activitatea pionierească, sîrguincios, cu inițiativă, exemplu de disciplină și comportare și care se bucură de simpatia voastră, a tuturor. Dacă cel care a fost pînă acum președinte de unitate are experiență și rezultate bune în activitatea pionierească, poate să fie din nou propus, pentru a fi reales. Propunerea pentru președintele de unitate va fi făcută în numele președinților de detașamente, de unul dintre ei. In cazul în care sînt însă și alte propuneri puteți și trebuie să le faceți în adunare, urmînd a fi declarat ales acel pionier care întrunește mai multe voturi.

După discuțiile asupra propunerii, se trece la alegerea prin vot deschis, prin ridicare de mîini. Dacă cel propus este votat de majoritatea dintre voi, acesta va fi declarat ales și i se înmînează de către instructorul superior, gradul pionieresc de președinte de unitate. In încheiere, instructorul vă va face cunoscut colectivul de conducere al unității. Acest colectiv este format din președintele unității și președinții tuturor detașamentelor din unitatea voastră.

Adunarea se încheie cu ceremonialul pionieresc. Urmează apoi programul artistic pe care, desigur, l-ați pregătit din vreme. El va cuprinde cîntece și poezii despre patrie și partid, dansuri și jocuri pionierești care v-au plăcut mai mult. Veți vizita desigur și expoziția, organizată pe unitate, cu lucrările executate de voi în cadrul cercurilor și concursurilor tradiționale.

După terminarea alegerilor, colectivul de conducere al unității va trece în jurnal felul în care s-a desfășurat adunarea de alegeri respectivă.

Ce condiții trebuie să îndeplinească un pionier (de 12-14 ani) pentru obținerea celei de-a doua distincții

— Să învețe bine, să obțină medii de cel puțin 7 la toate obiectele, iar la purtare nota 10. Să fie disciplinat. Să respecte pe părinți și pe vîrstnici. Să fie totdeauna curat și ordonat.

— Să cunoască episoade din lupta oamenilor muncii sub conducerea partidului (crearea partidului, luptele ceferiștilor și petroliștilor din 1933, eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist, proclamarea R.P.R., precum și aspecte din trecutul de luptă al U.T.C.)

— Să cunoască măreţele construcții ale socialismului în țara noastră.

— Să cunoască „Imnul de Stat al R.P.R.", „Internaționala", 5 cîntece pionierești și să poată recita 5 poezii despre patrie și partid.

— Să știe ce este Uniunea Tineretului Muncitor și care sînt îndatoririle și drepturile utemiștilor.

— Să citească și să știe să povestească conținutul a cel puțin 5 cărți de literatură clasică și contemporană pentru copii.

— Să viziteze, cu detașamentul sau unitatea, cel puțin patru întreprinderi sau unități agricole socialiste.

— Să participe activ la acțiuni de muncă patriotică pentru îngrijirea și întreținerea școlii, a parcurilor, a spațiilor verzi etc.

— Să efectueze cel puțin 50 de ore într-o gospodărie agricolă de stat sau colectivă, la strîngerea recoltei, plantări de puieți sau la îngrijirea animalelor mici. Să strîngă 50 kg fier vechi și 6 kg maculatură.

— Să planteze sau să altoiască 3 pomi (pentru unitățile de la sate)

— Să participe la unul din concursurile tradiționale ale organizației de pionieri (se recomandă concursul „micilor tehnicieni" pentru pionierii de la orașe și al „micilor naturaliști" — pentru cei de la sate).

— Să știe să coase, să calce și să-și îngrijească singur îmbrăcămintea.

— Să participe, în cadrul grupei sau detașamentului, la îndeplinirea sarcinilor unității de pionieri privind creșterea iepurilor și păsărilor de curte.

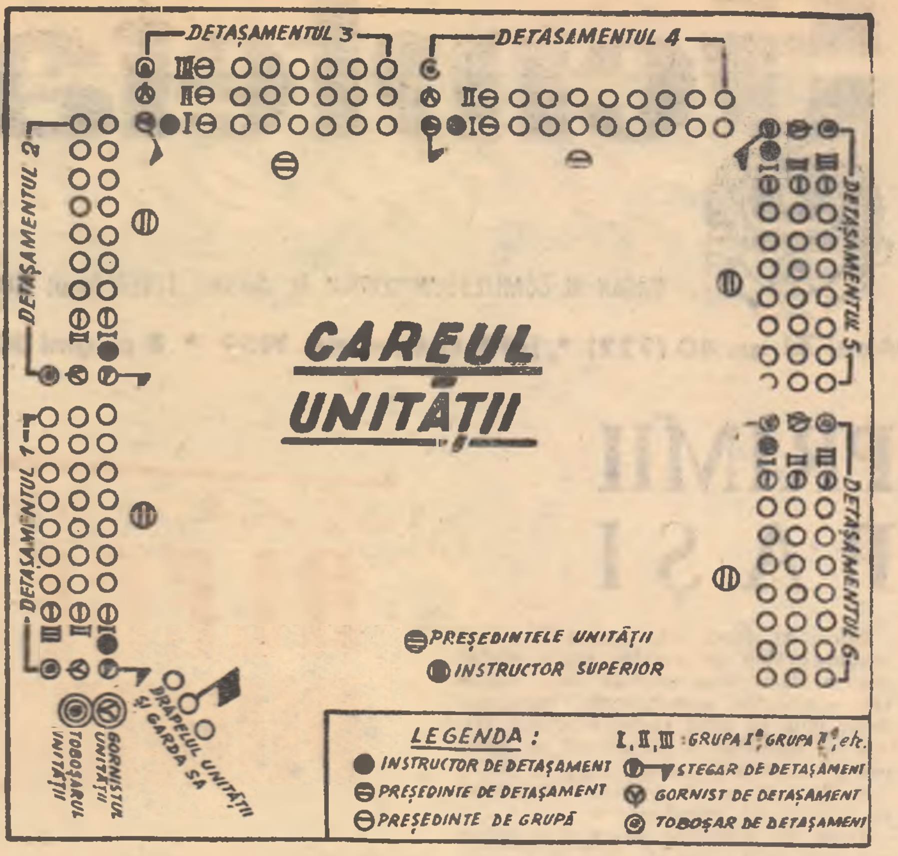
— Să participe la Spartachiada pionierilor și școlarilor.

— Să participe la 3 excursii cu durata de 2 zile. Să știe să se orienteze după busolă și semne naturale, să execute și să recunoască semnalizarea cu fanioane, să facă schița drumului parcurs, să construiască un adăpost pentru noapte.

— Să știe să dea primul ajutor sanitar în luxații, fracturi, hemoragii, să facă un pansament, să improvizeze o targa.

Condițiile de natură sportivă sînt obligatorii pentru toți pionierii apți din punct de vedere fizic.

N.R. In numerele noastre viitoare vom vorbi mai amănunțit despre obținerea de către pionieri a celor două distincții pionierești.

In numărul nostru trecut, v-am arătat cum trebuie să se așeze pionierii unui detașament în careu. Iată acum, cum arată careul unității de pionieri:

După cum se vede și din figură, pionierii sînt așezați pe detașamente, pe două sau trei rînduri — fiecare grupă formează un rînd, avînd în flancul drept pe președintele grupei. Detașamentele se orînduiesc, de la stînga spre dreapta, după numerele pe care le au (detașamentul 1, 2, 3...), cu fața spre interiorul careului, pe trei din laturile acestuia. In flancul drept al fiecărui detașament se află instructorul de detașament și mai încolo, în dreapta lui, așezați în flanc cîte unul — stegarul, gornistul și toboșarul detașamentului. Președinții detașamentelor își au locul în fața detașamentelor lor, la distanța de ½ pas, privind spre interiorul careului.

In mijlocul deschizăturii careului, se află președintele unității, iar puțin în urma lui, mai spre dreapta, instructorul superior.

Garda drapelului unității se aliniază în colțul din stînga președintelui unității, în linie oblică, cu fața pe jumătate întoarsă spre interiorul careului. In spatele gărzii, în dreapta detașamentului 1, se găsesc gornistul și toboșarul unității.

CONCURSUL CULTURAL-ARTISTIC

PREGĂTIRI

Cînd au dat primul lor spectacol, pionierii din echipa artistică de la Școala de 7 ani din comuna Ghimbav, raionul Codlea, regiunea Stalin, au invitat numai pe părinții lor. Programul era bine alcătuit, iar cît privește pregătirea, cîteva săptămîni de-a rîndul făcuseră repetiții. Era vorba numai de... emoții. Ba, Adrian Comșa, deși învățase bine dansurile, zicea că nu se urcă pe scenă.

— O să greșesc cu siguranță, cînd o să văd lume în sală, zicea el. Ce-i drept și Roșuleț Teodora, dintr-a IV-a avea puțină teamă.

— Știu poezia, dar dacă mă încurc?

Indoielile, emoțiile, nesiguranța, toate au dispărut după începerea programului. Aplauzele îndelungate le-au răsplătit străduințele. Au dat apoi și alt spectacol în comună și nu numai pentru părinți. Apoi au mai dat încă unul, au învățat și alte dansuri și alte poezii, au pregătit o piesă...

Muncitorii de la Intreprinderea „Octombrie Roșu" și fabrica de hîrtie „7 Noiembrie", unde au susținut spectacole le-au dat pionierilor, în mai multe rînduri, mașini să meargă în comunele învecinate. La Codlea, în comuna Dobîrlău, și în alte comune, succesul a fost la fel de mare.

A trecut mai mult timp de la primul lor spectacol. In comună sînt acum cunoscuți ca buni artiști. Tocmai de aceea, încă de la începutul anului au hotărît, ca în programul de activități, să facă propuneri amănunțite în ce privește activitatea artistică.

— Vrem să pregătim un program bun, interesant, cu noutăți, pentru că avem de gînd să facem schimb de vizite cu pionierii din comunele învecinate, spun pionierii de la Școala de 7 ani din comuna Ghimbav, cu multă încredere de data aceasta.

E. TOFAN

Detașamentul propune...

Mai rămăseseră puține zile pînă la adunarea în care pionierii detașamentului din clasa a VII-a aveau să-și aleagă noul președinte. Toți erau în fierbere. Mai ales în jurul propunerilor pe care trebuia să le facă pentru programul de activități, discuțiile nu mai conteneau. „Ce propuneri să facem pentru ca activitatea detașamentului nostru să fie cît mai vie, interesantă, să nu repete ceea ce am făcut și-acum un an, și-acum doi ani?" — aceasta era problema.

— E greu, băieți, spunea careva. Comuna noastră-i mică: nici nu-ți trebuie o oră pentru ca s-o străbați de la un capăt la celălalt. Așa că, ce activități deosebite am putea noi desfășura?

Tovarășul Andrei, instructorul lor de detașament, veni tocmai la timp. Auzind despre ce-i vorba intră și el în discuție.

— Voi puteți găsi multe lucruri frumoase de făcut — spuse. Trebuie doar să deschideți mai bine ochii...

Cei de față nu se dumiriră imediat, așa că tovarășul Andrei se văzu nevoit să-și limpezească spusa.

— Spuneați că v-ar place să faceți ceva în folosul satului, dar nu știți ce... Acum e vremea culesului în livada cu pomi; și porumbului i-a venit vremea. Poate acolo ar fi bine să mergeți și voi, să dați o mînă de ajutor...

Se mirară pionierii că nu le-a venit de la început ideea.

— Apoi, mai știu cît de mult v-au entuziasmat știrile despre racheta sovietică trimisă pe Lună... N-ați vrea să știți mai multe?

— Știm unde vrei să ajungi!... Asta-i un bun subiect pentru o adunare de detașament, au spus copiii.

— Stați, că n-am terminat. Ziceați, cînd ne-am dus la S.M.T., că tare vă plac tractoarele. Să vă spun un secret: și tractoriștii mi-au spus, că nu s-ar da înlături să vă învețe cîte ceva despre ele...

Pricepură acum pionierii ce trebuia să facă. Marin își aminti că în tabără, astă-vară, a învățat un cîntec care i-a plăcut — „Cravata mea e roșie ca focul". Se oferi de-aceea să-i învețe și pe ceilalți din detașament. Apoi își amintiră cu toții că, deși comuna-i mică, multe s-au petrecut peste vară: s-au adus vite de rasă la colectivă și ar trebui văzute; au început în comună cîteva construcții noi — oare ce s-o fi construind?... Își dădură seama că mai sînt multe de văzut și multe de făcut în comuna lor, care li se părea atît de mică, dar care le e atît de dragă!

Așa că, la adunarea detașamentului, fiecare veni cu propuneri interesante, bine gîndite, izvorîte din viața comunei lor și din dorințele lor.

V. CARABA

Cum să folosim mai bine orele de curs

Numeroşi pionieri îşi pun în aceste zile, cu toată seriozitatea cuvenită, întrebarea: **ce trebuie să facem pentru a obţine rezultate cît mai bune la învăţătură?** Tovarăşa profesoară Ana Blidaru, de la Şcoala de 7 ani nr. 3 din Bucureşti a răspuns:

— La o asemenea întrebare ar trebui dat... un şir întreg de răspunsuri! Pentru că obţinerea unor rezultate bune la învăţătură depinde şi de felul cum ştii să foloseşti orele de curs, şi de strădania pe care o depui în studiu, şi de seriozitatea cu care îţi lucrezi temele acasă etc. Aş vrea să mă opresc doar la o verigă din acest şir; ora de curs. Iată, faţă în faţă, două clase care participă la orele de curs în feluri diferite:

Prima. In clipa cînd profesorul intră în clasă, toţi şcolarii au la îndemînă, pe bancă, tot ce le trebuie la oră: cartea, caietul, maculatorul, creionul... Incep explicaţiile profesorului, iar ei ascultă cu atenţie. Din cînd în cînd notează ideile mai importante ale lecţiei. Iar cînd profesorul discută cu clasa pentru a lămuri mai bine o problemă sau alta, toţi sînt cu mîinile ridicate, gata să aducă ceva nou în discuţie...

Şi acum, a doua. Abia cînd intră profesorul, îşi amintesc elevii că, nu şi-au scos încă maculatoarele din ghiozdan. Unul nu-şi găseşte cartea, altul şi-a pierdut creionul. Mai apoi, în timpul lecţiei, profesorul se vede nevoit să întrerupă de cîteva ori firul explicaţiilor, pentru că a văzut că nu e ascultat de toţi elevii: unii vorbesc, alţii se joacă cu mai ştii ce. Şi dacă te uiţi pe maculatoarele lor n-ai să vezi decît cîteva mîzgălituri...

Nu e oare limpede care dintre cele două clase cîştigă mai mult de pe urma orei de curs?

— E cu putinţă ca de la o oră de curs să pleci cu lecţia în bună măsură învăţată? am întrebat noi.

— Desigur. Pentru aceasta însă, orice elev trebuie să îndeplinească cel puţin trei condiţii. Iată-le:

Mai întîi, **să fie atent.** Aceasta nu înseamnă doar să stea liniştit. Trebuie să ştii şi cum să asculţi o lecţie! Căutînd să-i prinzi înţelesul, să-i pătrunzi ideile mai importante şi să le reţii.

Apoi, fiecare trebuie **să-şi ia notiţe**, pe maculator, desprinzînd însă, numai ideile mai importante pe care le enunţă profesorul şi pe care el, de altfel, le şi notează pe tablă de cele mai multe ori. Notiţele îl ajută apoi pe elev să descurce mai uşor lecţia pe care o citeşte din manual, iar la o repetare ajunge doar să-şi arunce ochii pe notiţe pentru a-şi aminti lecţia întreagă.

Mai consider apoi că fiecare elev trebuie să participe activ la desfăşurarea lecţiei. Să nu fie un simplu spectator. Se pun la oră întrebări la care trebuie date răspunsuri; profesorul apelează adeseori la cunoştinţele anterioare ale elevilor, alteori pot ei ridica cîte o problemă importantă ca să se lămurească în clasă.

— In afară de strădania fiecăruia de a folosi cît mai bine ora de curs, în ce fel socotiţi că mai pot ajuta pionierii?

— Detaşamentele de pionieri sînt ajutoarele cele mai apropiate ale profesorilor în rezolvarea multor probleme importante privind învăţătura. Fireşte că şi în ceea ce priveşte folosirea din plin a orelor de curs ele pot avea un rol activ. Socotesc potrivite, în acest sens, adunările organizate de către detaşamente, cu participarea unor profesori, pentru a discuta amănunţit despre cum trebuie ascultată o lecţie, despre cum se iau notiţele. Bune rezultate dau şi expoziţiile caietelor de notiţe. In sfîrşit, opinia colectivului, manifestată activ în adunări sau prin gazetele de perete — îndeosebi prin cele satirice — poate ajuta cu prisosinţă la îndreptarea unor elevi care îşi mai împiedică colegii să folosească din plin orele de curs.

A. SIBIANU

Un ajutor preţios — sfatul unităţii

Pionierii unităţii noastre ştiu că, în activitatea pe care o desfăşoară, întotdeauna se pot bizui pe preţiosul ajutor al „sfatului unităţii de pionieri". Sfatul unităţii noastre ne-a fost un bun îndrumător şi prieten. Ne-a ajutat zi de zi atît în timpul anului şcolar cît şi în vacanţă. Bunăoară, cînd în vreo clasă se iveau pionieri care învăţau mai greu, detaşamentul cerea neîntîrziat ajutorul celor mai mari, adresîndu-se sfatului unităţii.

Imi amintesc de situaţia de la clasa a V-a C. Nu mai era mult pînă la încheierea anului şcolar şi cîţiva pionieri erau ameninţaţi să rămînă corigenţi. Imediat, cei din conducerea detaşamentului au venit la sfatul unităţii. „Ce să facem? Noi nu vrem să fie nici un corigent, nici un repetent în detaşamentul nostru"... Atunci, s-a ţinut o adunare, a venit şi tovarăşul Monaru Ion, muncitor la Fabrica de ţigarete. Pionierii au discutat aprins situaţia colegilor lor. La urmă, tovarăşul Monaru, membru în sfatul unităţii, le-a povestit pionierilor că şi în fabrică mai sînt unii tineri care vin pentru prima dată să lucreze şi, nu pot ţine ritmul muncii cu ceilalţi. In asemenea cazuri ei sînt ajutaţi de muncitorii fruntaşi. „Ar fi bine să-i ajutaţi şi voi pe colegii rămaşi în urmă", i-a sfătuit muncitorul. Pionierii l-au ascultat. Rezultatul s-a văzut la sfîrşitul anului cînd, în detaşamentul clasei a V-a C nu mai era nici un corigent, nici un repetent.

Altădată, pionierele dintr-a VII-a şi-au arătat dorinţa să înveţe să calce, să croiască şi chiar să-şi coasă bluze sau rochii. S-au gîndit că lucrurile acestea le vor folosi. S-au adresat sfatului unităţii şi chiar a doua zi a venit în şcoală tovarăşa Pestroiu Maria, muncitoare la Fabrica de confecţii „Tudor Vladimirescu". Acum, fetele care au urmat cursul ei sînt foarte mulţumite. Au învăţat o mulţime de lucruri folositoare de la muncitoarea fruntaşă.

Nenumărate sînt împrejurările în care sfatul unităţii ne-a ajutat să vizităm diferite întreprinderi, să cunoaştem muncitori fruntaşi. Ce frumoase şi pline de învăţăminte au fost, bunăoară, vizitele la Atelierele din Tg. Jiu sau la mina Rovinari!... Mulţi pionieri, pe lîngă faptul că au aflat lucruri noi, şi-au făcut proiecte de viitor. Cîrstea Ion din clasa a VII-a şi alţi colegi de-ai lui şi-au ales diferite meserii spre care au şi pornit.

Pentru pionieri, sfatul unităţii a fost şi este un prieten bun. El a avut grijă ca vacanţa lor să fie cît mai frumoasă, să organizeze cît mai multe excursii. El a educat la elevii şcolii dragostea şi stima pentru munca fizică în fabrică sau în mină.

Acum, la început de an şcolar, pionierii unităţii noastre simt că au alături un ajutor preţios — sfatul unităţii. Şi nu vor sta pe gînduri să i se adreseze ori de cîte ori vor avea nevoie.

Instr. superior **ION PÎRVULESCU**
Şcoala medie nr. 2 — Tg. Jiu

Vechi prieteni ai gazetei

Unul din cei mai vechi prieteni ai gazetei noastre, este şi pionierul Ceapă V. Alexandru din comuna Plopşoru, raionul Filiaşi, regiunea Craiova. De cînd a devenit corespondent special al unităţii, ne scrie din ce în ce mai mult, mai bine. Una din scrisorile lui „Acţiuni interesante în cinstea lui 23 August" a şi fost publicată. Oriunde s-a aflat pionierul Ceapă V. Alexandru, într-o vizită la G.A.C., la un foc de tabără, la strîns spice sau pur şi simplu la pregătirea unei serbări, el n-a uitat să scrie gazetei, să povestească despre ceea ce a organizat mai interesant unitatea lor.

★

Tot printre cei mai harnici corespondenţi ai gazetei noastre, se numără şi Adam Elena, de pe strada 7 Noiembrie nr. 41 din Comăneşti. Elenei îi place mult poezia. Ea scrie şi versuri. Astfel, „Colo sus pe-o rămurea", „Revărsatul zorilor", „Bunicuţa", au şi fost trimise redacţiei. Să ştiţi însă că pioniera Adam Elena nu trece pe lîngă lipsurile detaşamentului său fără să lupte pentru a le îndrepta. Atunci cînd Lungu Gheorghe şi Mitrofan Ion au copiat la teză, ea a luat atitudine împotriva purtării lor, i-a criticat, a scris redacţiei despre aceasta. Aşa trebuie să fie un pionier, un adevărat corespondent.

Prietenele

Angela şi Liliana sînt vecine. Şi aceasta, încă dinainte de a începe şcoala. Cu toate acestea deşi se cunoşteau, mult timp nu şi-au vorbit: Angela, mai vioaie, mai zburdalnică şi, mai ales vorbăreaţă, venea mereu la gard s-o strige pe Liliana:

— Nu merg să mă joc, am o carte cu poze, vino s-o vezi şi tu.

— Nu, eu vreau să mă joc, i-a răspuns Angela.

Şi de atunci s-a repetat de mai multe ori discuţia aceasta pînă cînd Angela şi-a zis că Liliana este o fată ursuză şi nu-i poate fi bună prietenă.

La şcoală, peste puţin timp, le-a venit o colegă nouă. Emilia. S-a aşezat în bancă lîngă Liliana. De atunci cele două erau nedespărţite — la şcoală, pe stradă, la joacă...

— Cum te joci tu cu Liliana, că nici nu prea vorbeşte şi nici să se joace nu ştie... a întrebat-o într-o zi Angela pe Emilia.

— După ce ne facem lecţiile şi ne uităm pe cărţile ei cu poze, mergem şi ne jucăm. O s-o învăţ şi pe ea cîteva jocuri frumoase. Vii şi tu?

★

Au trecut mai mulţi ani de-atunci. Cele trei prietene au trecut din clasa I-a în a II-a, apoi într-a III-a şi atunci s-a petrecut, pentru toate, un eveniment însemnat: au devenit pioniere. A trecut apoi şi clasa a IV-a şi a V-a, a trecut şi vremea cînd în curtea Lilianei dădeau „serbări", organizau jocuri sau făceau mîncare pe sobiţa Emiliei. In detaşament erau printre pionierele fruntaşe — şi la învăţătură, şi la disciplină. La disciplină, era mai ales Liliana care, faţă de ceilalţi colegi, tot retrasă şi tăcută rămăsese.

In clasa a VI-a, la alegerea preşedintelui de detaşament, Angela s-a înscris prima la cuvînt.

— Eu o propun ca preşedintă, pe pioniera Ciungu Liliana. Ştiţi şi voi: are numai 9 şi 10, este disciplinată şi-i o bună colegă. Pe Constantin Viorica, ea a ajutat-o să scape de corigenţă...

Şi alţii au fost de acord cu Angela şi pînă la urmă au ales-o pe Liliana preşedintă. La aşa ceva Liliana nu se aştepta. Deci, prietenele ei şi mai ales colegii ceilalţi o apreciază. „Trebuie să fiu la înălţime", şi-a zis ea.

Angela, Liliana şi Emilia sînt acum în clasa a VII-a. S-a schimbat mult Liliana. Despre meseria pe care vor să şi-o aleagă, cele trei pioniere vorbesc ore în şir.

— Nu vreau decît învăţătoare să devin, le spune, hotărîtă Liliana.

— Şi-ai să aduci copiii să viziteze fabrica în care o să lucrăm noi, intervin celelalte...

Dar, cîte planuri nu-şi fac cele trei prietene, cînd, după ce-şi termină lecţiile, au timp liber.

— Orice ne-am face, să rămînem prietene, spun ele întotdeauna ca încheiere.

Şcoala de 7 ani nr. 11
Ploeşti

AL. MIHU

An şcolar nou, în şcoală nouă

Treburile m-au purtat într-o zi într-unul din cartierele Bacăului, Gherăieşti. Rîndurile de salcîmi de pe şosea, curăţenia cartierului şi a locuinţelor, arătau că şi aici trăiesc oameni gospodari. De altfel, mi-a fost dat să văd că nici copiii nu sînt mai prejos!...

Pe şosea veneau cîntînd vreo 20 de pionieri. Duceau cu ei lopeţi şi casmale. Unul făcuse rost chiar de o roabă, pe care o împingea tare mîndru. S-au oprit pe şantierul de construcţie al unei şcoli şi s-au apucat de lucru. Se vedea cît de colo că nu veneau pentru prima dată pe acest şantier. De altfel, iată ce mi-a povestit tovarăşa Enăchiuc Georgeta, instructoarea lor:

Cînd pionierii au aflat că în cartierul lor, chiar peste drum de micuţa lor şcoală de 4 ani, se va construi o alta nouă, mare, de 7 ani, nu mai ştiau cum să-şi arate bucuria. Şi chiar au hotărît, cu entuziasm, să ajute şi ei la construirea noii clădiri. Muncitorii de pe şantier s-au bucurat de aceste „rezerve" noi.

Pionierul Enăşoaie Gheorghe din clasa a V-a, cel pe care-l văzusem eu mîndru cu roaba, era chiar preşedintele detaşamentului!, iar pe şantier, pildă de hărnicie! La fel şi pionierii Ciudin Gheorghe şi Tomozei Constantin din clasa a IV-a, se învîrteau ca nişte sfîrleze dînd cărămizile din mînă-n mînă muncitorilor. Dar, aici, pe şantier e greu să spui cine-i mai harnic! Mi-era drag să-i privesc cum lucrează. Erau bronzaţi şi plini de sănătate. Iar cravatele roşii fluturau la adierea vîntului.

Şi iată, că după vreo trei luni de zile, din nou băteam drumul cartierului băcăoan. Autobusul m-a lăsat chiar în faţa noii şcoli. Totul părea în sărbătoare: şcoala, cartierul, locuitorii. Şi mai cu seamă şcoala! Copiii cartierului începeau noul an şcolar în şcoală nouă! Se citea în ochii lor fericire şi bucurie.

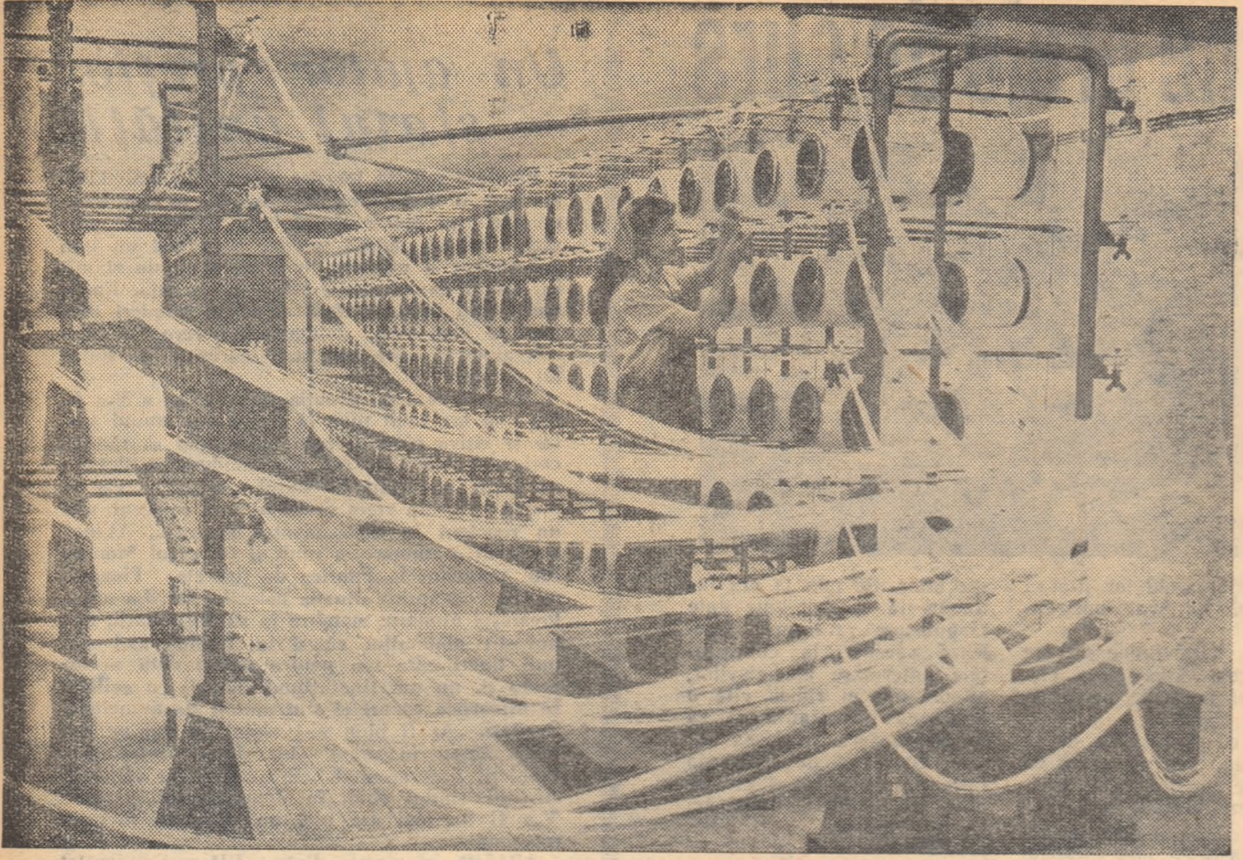
L-am reîntîlnit pe Enăşoaie Gheorghe. M-a salutat şi mi-a spus înflăcărat:

— Atît mi-i de dragă şcoala! Avem şapte săli de curs, laborator, bibliotecă, sală de gimnastică, holuri spaţioase, într-un cuvînt, tot ce ne trebuie. O s-o îngrijim ca ochii din cap!...

Bucuria lui m-a emoţionat. Şi mi se părea că şcoala, ce se profila, albă în bătaia razelor soarelui de toamnă trăia şi ea, prin ferestrele larg deschise, emoţia începutului de an şcolar.

M. NEGREA

O mare dezvoltare a cunoscut în anii regimului democrat-popular industria chimică. O realizare grăitoare o constituie, Fabrica de fibre sintetice de la Săvinești, care a intrat nu de mult în funcțiune.

Iată, în fotografia de față, un aspect din sala de etirat fibre.

Vești din industrie

De curînd, în Regiunea Autonomă Maghiară s-au început lucrările pentru construirea unei linii electrice de înaltă tensiune (110 kw) care va alimenta industria și orașul Tg. Mureș cu energie produsă de termocentrala „Steaua Roșie" din Singiorgiu de Pădure. Pentru a accelera ritmul de lucru, muncitorii de la întreprinderea nr. 4 din Cluj a Trustului de construcții și montaje energetice, execută linia de la ambele capete ale traseului... Ei s-au angajat ca în cinstea zilei de 7 Noiembrie, să termine noua linie, care măsoară 23 km.

Topitorii din secția oțelăriei Martin nr. 1 din Hunedoara și-au îndeplinit încă din ziua de 23 septembrie sarcinile planului de producție pe trimestrul al III-lea al acestui an. Oțelarii de aici au elaborat în acest an peste 530 șarje rapide. Sporind indicii de utilizare a cuptoarelor, oțelarii au realizat în primele opt luni ale anului o economie de 4.271.151 lei.

Pe lîngă cantitatea de fire livrată de uzina de la Săvinești fabricilor de țesături din țară — din care se pot produce circa 700.000 perechi ciorapi sau circa 300.000 m. p. țesături pentru bluze, eșarfe, fulare — de curînd în cadrul uzinei de la Săvinești a intrat în funcțiune și instalația de obținere a lactamei, produsul industrial de bază pentru obținerea fibrelor și firelor relon. Tot în cadrul uzinei de relon se vor da în funcțiune două mașini speciale pentru bobinarea firului sintetic supraelastic.

De curînd au început lucrările pentru construirea noii linii de 110 kilovați dintre Galați și Chișcani.

Datorită acestei linii vor primi energie produsă de centrala electrică de termoficare Borzești, fabricile marelui combinat de valorificare a stufului care se ridică la Chișcani.

Tînăra lucrătoare Mariana Totnichi lucrînd la firmele luminoase, unde, după cum se vede, se simte atît de bine...

Responsabila brigăzii complexe

Mergînd seara pe străzile Capitalei și a altor orașe din țară, privirile îți sînt atrase de jocul de lumini, colorat feeric, al reclamelor și firmelor luminoase. Și nu se poate să nu fi observat că pe străzile Capitalei, în Constanța sau de-a lungul litoralului s-au aprins lumini noi, strălucitoare. Sînt tuburi fluorescente cu vapori de mercur.

Dar v-ați gîndit vreodată la cei ce le lucrează, la cei ce se întrec în a da tuburi de neon mai multe și mai bune? Să vorbim despre toți nu putem, pentru că ne-ar trebui multe pagini. De aceea vă vom prezenta în cîteva rînduri o responsabilă de brigadă care lucrează la fabrica „Electrofar" din Capitală, locul de naștere al tuburilor de neon și al tuburilor fluorescente fabricate în țara noastră.

O cheamă Mariana Totnichi și este cea mai tînără responsabilă de brigadă din fabrică. Are 18 ani, a fost pionieră. Acum este utemistă și conduce brigada complexă, „30 Decembrie" din secția neon. Lucrează în fabrică de doi ani și este elevă în clasa a XI-a la cursul seral. Dar nu numai atît: brigada sa este deținătoarea drapelului de brigadă fruntașă pe fabrică.

Secția neon este una dintre cele mai importante din fabrică, prin produsele speciale pe care le dă: întrerupătoare cu mercur, beculețe-semnalizare, lămpi heliograf, litere — neon pentru reclame luminoase, încercătoare de tensiune, electrozi-neon. De curînd, firmele luminoase care se făceau numai albastre și roșii, au căpătat și alte culori: galben, verde, alb.

Mariana Totnichi ne-a vorbit și despre economii, despre reducerea rebuturilor și mai ales despre calitatea produselor. Mai ales despre calitate, lucru căruia, brigada condusă de Mariana, îi acordă toată atenția.

ELENA SCHIBINSCHI

Pescarii de la Mila 23

Tulcea, cu pescărușii adormiți lîngă siluetele catargelor, a rămas de mult în urmă. Cîte ceasuri or fi trecut oare de cînd sîntem porniți în deltă? O mai fi mult pînă la ziuă? Afară, dincolo de geamurile rotunde ale vasului în care ne aflăm — întuneric de plumb. Se aud doar izbiturile valurilor ce se sparg. Cu mîinile încleștate pe cîrmă, Nicolae Trifan, căpitanul vasului, îl conduce cu iscusință pe întinderea apelor nesfîrșite, printre șirurile de sălcii și trestie mlădioasă...

Trei semnale scurte de sirenă ne dau de știre c-am ajuns la Mila 23! Mecanicul de bord, tînărul Euripide Papadatu îmi face semn să vin cu el:

— Uite lotcile!... Au început să se întoarcă pescarii. De astă-noapte sînt plecați cu năvoadele.

De departe, din umbra stufărișurilor, se văd răsărind în pulberea de aur a răsăritului, lotcile unse cu smoală și cu bordurile arcuite.

*

— Frumoasă-i delta, nu-i vorbă, dar eu am cunoscut-o și pe cînd era... altfel.

Descărcînd — alături de Perfil Cozlov, Zinovei Marcov, David Nichiforov, Buhaev Timofeev și alți iscusiți pescari — belșugul peștelui ce se zbate pe fundul bărcilor, moș Cornei Vasiliu îmi arată barba lungă și albă ca omătul.

— N-am fire în barbă cîte năvoade de pește au tras mîinile astea ale mele! Numai că, altădată, nu pentru noi munceam. Ne sîngeram degetele în stufărișul tăios, că pe atunci nici unelte nu aveam, iar peștele îl lua alde Tănase Ștefănescu, negustor cu cherhana și vas propriu. Cu sila ni-l lua! Odată, ne-am trezit și cu jandarmul la ușă. Îl cam repezisem pe negustorul acela din Galați, că ne fura munca. Am sărit în Dunăre, să scap de jandarm. Săptămîni de zile am pribegit prin stufărișuri, flămînd.

Amară era cu cincisprezece ani în urmă viața lipoveanului, uitat în pustietatea de atunci a deltei. Altă lume, altă geografie nu știa afară de hățișurile bălților. Atît. Acum, în casele pescarilor de la Mila 23 se aude vocea crainicului de la radio, iar pescarii merg de două ori pe săptămînă la cinematograf. Pe malul apei s-a înălțat de curînd o școală de toată frumusețea, unde copiii lipovenilor învață și geografia de dincolo de deltă — geografia patriei noastre tot mai înfloritoare.

AL. DINU IFRIM

De pe ogoare

Recolte bogate — venituri mari!

Datorită recoltelor bogate obținute anul acesta de pe ogoarele înfrățite, în toate gospodăriile agricole colective din raionul Arad s-au împărțit de mai multe ori avansuri bănești. De asemenea, colectiviștii au primit mari cantități de cereale. Colectivistul Ion Volf, bunăoară, de la gospodăria colectivă din Livada, a primit deunăzi drept avans — pentru cele 281 zile muncă făcute pînă la 1 septembrie — cantitatea de 1.124 kg grîu, 247 kg orz, precum și 900 lei, iar colectivistul Gheorghe Barteș a adus acasă peste 20 de saci de grîu, însemnate cantități de orz și legume, precum și suma de 1.180 lei!

Belșug și bunăstare

Roade îmbelșugate au obținut și colectiviștii din comuna Mircea Vodă, raionul Filimon Sîrbu. Suma realizată de ei din valorificarea produselor se ridică la peste 900.000 lei. O parte din acești bani a revenit colectiviștilor ca avans la ziua-muncă, iar restul au hotărît să fie folosiți pentru consolidarea și dezvoltarea gospodăriei colective. Astfel, ei și-au mai construit o magazie pentru depozitarea belșugului de cereale și au ridicat o remiză pentru adăpostirea mașinilor și tractoarelor. De asemenea, și-au procurat puieți pentru plantarea a încă douăzeci de hectare livadă și viță nobilă.

Istorica vizită a lui N. S. Hruşciov în S. U. A. a luat sfîrşit

Comunicatul comun sovieto-american

WASHINGTON 28 (Agerpres). — TASS transmite textul oficial al comunicatului comun sovieto-american:

N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., şi preşedintele D. Eisenhower au avut un schimb sincer de păreri la Camp David. La unele convorbiri au luat parte A. A. Gromiko, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., şi Chr. Herter, secretarul de Stat al S.U.A., precum şi alte persoane oficiale din cele două ţări.

Preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi preşedintele au căzut de acord că aceste convorbiri au fost utile pentru a clarifica poziţiile celor două părţi într-o serie de probleme. Scopul acestor convorbiri nu a fost de a duce tratative. Se speră totuşi că schimbul de păreri va contribui la o mai bună înţelegere a considerentelor şi poziţiilor fiecărei părţi şi astfel la realizarea unei păci drepte şi îndelungate.

Preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi preşedintele Statelor Unite au căzut de acord că problema dezarmării generale este cea mai importantă problemă care se pune astăzi în faţa lumii. Cele două guverne vor depune toate eforturile pentru a ajunge la o soluţionare constructivă a acestei probleme.

In cursul convorbirilor a avut loc un schimb de păreri asupra problemei germane, inclusiv asupra problemei Tratatului de pace cu Germania şi au fost expuse poziţiile celor două părţi.

In ceea ce priveşte problema Berlinului, s-a ajuns la înţelegerea, cu condiţia ca celelalte părţi direct interesate să fie de acord cu aceasta, de a se relua tratativele, pentru a se ajunge la o soluţie care să corespundă intereselor tuturor părţilor interesate şi intereselor menţinerii păcii.

Pe lîngă aceste probleme au avut loc convorbiri utile asupra unei serii de probleme privind relaţiile dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi Statele Unite. Printre aceste probleme se numără şi problema comerţului între cele două ţări. In ceea ce priveşte problema lărgirii schimbului de persoane şi de idei, s-a înregistrat un progres important în cursul convorbirilor dintre reprezentanţii oficiali şi se aşteaptă ca într-un viitor foarte apropiat să fie încheiate acorduri corespunzătoare.

Preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi preşedintele Statelor Unite au căzut de acord că toate problemele internaţionale nereglementate trebuie să fie rezolvate nu prin folosirea forţei, ci prin mijloace paşnice, prin tratative.

In sfîrşit s-a hotărît ca data precisă a vizitei de răspuns a preşedintelui în Uniunea Sovietică, care va avea loc în primăvara anului viitor, să fie stabilită de comun acord, pe căi diplomatice.

Washington, 27 septembrie 1959.

N. S. Hruşciov şi D. Eisenhower îşi iau rămas bun la Washington după întoarcerea lor de la Camp David

Cea mai scurtă zi de lucru din lume

Comitetul Central al P.C.U.S., Consiliul de Miniştri şi Consiliul Central al Sindicatelor din U.R.S.S., au dat de curînd o hotărîre comună. Această hotărîre prevede trecerea la o nouă etapă în realizarea practică în Uniunea Sovietică, a celei mai scurte zile de lucru şi săptămînă de lucru din lume. Astfel, în regiunile industriale mai importante din nordul ţării, în Extremul Orient, Siberia, Ural, Kazahstan, Moscova, Leningrad şi Ivanovo, trecerea la ziua de lucru redusă trebuie realizată începînd din ultimul trimestru al acestui an pînă în ultimul trimestru al anului 1960.

Această hotărîre completează măsurile luate anterior, în baza cărora au şi trecut la ziua de lucru de şapte ore, muncitorii şi funcţionarii din industria carboniferă şi siderurgică, din industria chimică, a cimentului etc. Iar la muncile subterane, ziua de lucru a fost redusă (la profesiile principale) chiar la şase ore.

Astfel, în primii ani ai septenalului va fi încheiată trecerea tuturor muncitorilor şi funcţionarilor la ziua de muncă de 7 ore.

Reducerea zilei de muncă, în condiţiile orînduirii socialiste, nu are drept urmare o restrîngere ci o continuă creştere a producţiei, a productivităţii muncii, bazate nu pe încordarea fizică a muncitorilor ci pe înalta tehnicitate, pe îmbunătăţirea organizării muncii.

Aceste măsuri sînt luate paralel cu măsurile noi de salarizare care nu vor micşora salariul ci dimpotrivă îl vor mări. In siderurgie, de pildă, sporul mediu lunar al salariilor este de 13 la sută.

Infăptuirea reducerii zilei de lucru în Uniunea Sovietică este posibilă datorită îndeplinirii cu succes a planului pe 1959, primul plan al septenalului, cînd în numai opt luni ale acestui an, producţia industrială a U.R.S.S. a crescut cu 12 la sută, faţă de 7,7 ori cît prevedea planul.

Noua hotărîre, împreună cu cele precedente privind reducerea zilei de muncă cu două ore în ajun de zile libere sau sărbători, stabilirea zilei de muncă de şase ore, respectiv patru ore pentru adolescenţi, împreună cu alte măsuri menite să îmbunătăţească condiţiile de viaţă, demonstrează că în societatea socialistă, grija pentru om, pentru binele poporului, constituie o lege de dezvoltare a societăţii.

Astfel, cuvintele rostite de tovarăşul N. S. Hruşciov la întîlnirea cu liderii sindicali americani, sînt într-adevăr o realitate de netăgăduit. Căci „în ce ţară capitalistă — spunea pe bună dreptate tovarăşul N. S. Hruşciov — ar fi cu putinţă ca guvernul să elaboreze planuri de ridicare a bunăstării clasei muncitoare fără ca muncitorii să exercite presiuni asupra lui? In ţările capitaliste nici nu este de conceput ca salariul muncitorilor să crească o dată cu reducerea zilei de lucru, fără ca muncitorii să fi declarat greve cerînd acest lucru".

SĂRBĂTOAREA POPORULUI CHINEZ

Astăzi, 1 octombrie, marele popor chinez sărbătoreşte cea de-a X-a aniversare a proclamării Republicii Populare Chineze.

Acum 10 ani popoarele de toate naţionalităţile din China, conduse de Partidul Comunist Chinez şi tovarăşul Mao Ţze-dun au obţinut marea victorie a revoluţiei democrat-populare împotriva imperialismului, feudalismului şi capitalismului birocratic şi au întemeiat Republica Populară Chineză, deschizînd în istoria Chinei era nouă a socialismului.

La cea de-a X-a aniversare a R. P. Chineze, gîndurile noastre se îndreaptă cu mîndrie spre harnicul şi eroicul popor chinez, urîndu-i să dobîndească noi victorii pe frontul muncii paşnice pentru construirea socialismului.

„Vom da metal"!

Din primele zile ale existenţei Republicii Populare Chineze, Partidul Comunist a spus: „Este nevoie de metal!" Poporul a răspuns: „Vom da metal". In scurt timp au apărut în China oraşe noi în jurul unor combinate — giganţi metalurgici. Şi totuşi metalul nu era în cantităţi suficiente. Atunci întregul popor chinez a început să toarne oţel. Nu în uzine, ci în nişte cuptoare mici, făcute cu mijloace locale care crescuseră peste tot: pe locuri virane, la marginile oraşelor, la fermele de creşterea animalelor, în curţile şcolilor.

„Picătură cu picătură se face marea, firişor cu firişor se face muntele" spune un proverb chinezesc. In numai şapte ani, în Republica Populară Chineză s-a produs mai mult oţel, decît în cincizeci şi ceva de ani în vechea Chină.

12 şcoli au construit la Loian (provincia Hanan) o uzină siderurgică, numită „Cravata roşie". Aici muncesc, în orele cînd nu au cursuri, 4.700 de elevi şi profesori. Uzina are o producţie de 40 tone oţel pe zi. Şi din rîndul pionierilor există azi eroi ai muncii.

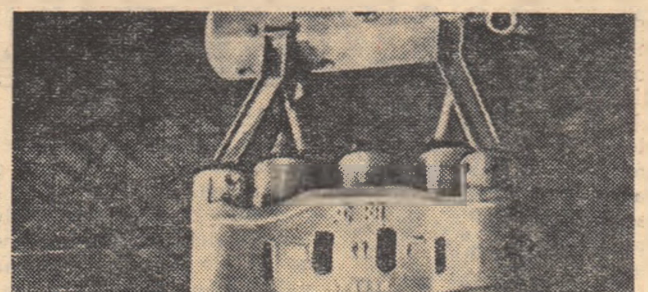
Iată o minunată îmbinare a învăţăturii cu munca productivă.

Tinerii naturalişti chinezi

Vreţi să ştiţi cîteva realizări ale tinerilor naturalişti din China? Iată-le: pionierul Iun Min-lean din clasa a IV-a a unei şcoli din Pekin, a crescut un castravete lung de 1 metru şi în greutate de 9 kg! Tzao Huei-min din provincia Huandun a reuşit să obţină 16 dovleci de pe un singur vrej! Pionierii Lin Sea-lin, Ho Iu-lan şi Iue Su-cjen au crescut o tufă de bumbac cu 208 capsule!

Cei trei eroi ai muncii de la uzina siderurgică „Cravata roşie". De la stînga spre dreapta: Cian Ciun-in, Li Luan-iun şi Ma La-in.

In 1958 în toate domeniile de construcţie din R.P. Chineză s-a realizat un uriaş salt, ceea ce a permis dezvoltarea intensă a industriei constructoare de maşini. Acest compresor hidraulic de forjă produs de uzinele de maşini grele din Şenian are o presiune de 2.500 de tone.

NOUTĂŢI TEHNICE reportaj reportaj ştiri informaţii NOUTĂŢI TEHNICE reportaj

Știință

O aniversare măreață

Doi ani de la lansarea primului Sputnik

Se împlinesc doi ani de la data memorabilă de 4 octombrie 1957, cînd oamenii de știință sovietici au lansat în spațiu primul satelit artificial al Pămîntului, primul corp ceresc făcut de mînă omenească, care a deschis și epoca călătoriilor interplanetare.

S-a realizat pentru prima oară, prima viteză cosmică de 8 km pe secundă; oamenii de știință și-au trimis aparatele lor, în locuri nemaiatinse pînă atunci, mai întîi la sute și apoi la zeci și sute de mii de kilometri distanță. In fine, astronomia, dintr-o știință de observație, a devenit știință experimentală: s-au efectuat experiențe privind principalele legi ale mecanicii cerești.

Cu ocazia împlinirii a doi ani de la lansarea primului satelit artificial al Pămîntului, noi urăm savanților sovietici, noi succese în munca lor plină de abnegație. Succesele lor, înseamnă pe de o parte atîtea dovezi despre dorința de pace și colaborare cu toate popoarele lumii, iar pe de altă parte, tot atîtea probe, despre superioritatea științei și tehnicii sovietice, știința și tehnica societății socialismului și comunismului.

MATEI ALECSESCU
Directorul Observatorului Astronomic Popular din București

FEREASTRA SPRE VIITOR

Cum va arăta o stație științifică pe Lună?

După ce Luna va fi studiată cu ajutorul rachetelor automate și al sateliților, ce vor avea camere de televiziune, pe suprafața ei va păși omul. Se naște întrebarea: ce tip de stație de cercetare va fi creată acolo? Astăzi cunoaștem stațiile științifice de pe ghețarii Polului Nord și în zăpezile Antarcticei. Dar cele de pe Lună cum vor fi?

Pictorul sovietic B. Dașcov a redat în desen cum poate să arate o stație științifică de pe Lună. Priviți desenul. Incăperile ei sînt situate sub un strat gros de rocă, pentru a fi ferite de meteoriți și ca să nu se resimtă tare variațiile de temperatură de pe suprafața Lunii (+120° ziua și —150° noaptea). Intrarea în laboratoare se face printr-o ecluză.

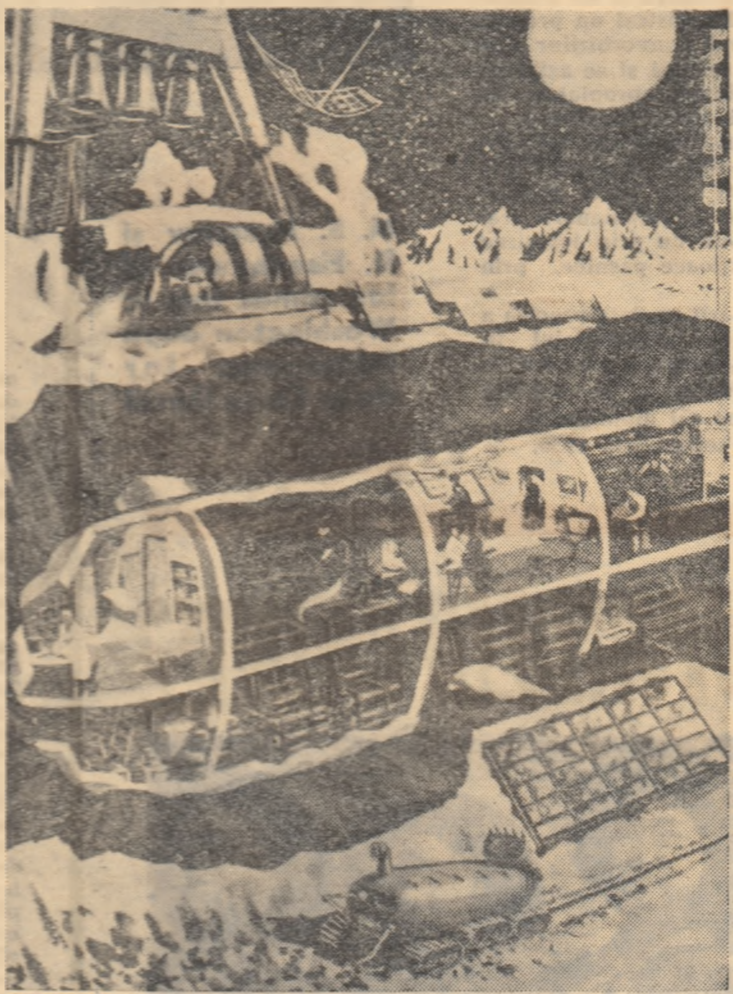
La etajul de sus vedeți laboratoarele — punctul de dirijare a întregii stații, mijloacele de legătură încăperile de locuit. La etajul de jos se află depozitul de alimente, oxigen, apă, combustibil, piese de rezervă și instrumentele.

Pe suprafața Lunii se află observatorul astronomic radiotelescopul, bateria fotoelemenților care alimentează stația de acumulatori și antena de radio pentru legătura cu pămîntul.

Exploratorii echipați cu costume de scafandru se vor deplasa într-un automobil pe șenile acționat de curent electric.

Iată și sera. Ea servește drept sursă suplimentară de hrană proaspătă pentru neînfricații exploratori.

Lucrurile descrise aici sînt concepute azi, dar ritmul uluitor în care progresează știința modernă poate aduce noi și interesante creații. Cine știe ce poate crea omul sovietic peste cîțiva ani, dacă succesele lui de azi sînt cu totul excepționale?

Cercetări științifice recente în legătură cu

VECINA NOASTRĂ LUNA

Milioane, zeci de milioane de oameni s-au adunat în fața televizoarelor. Peste cîteva clipe crainicii și ei emoționați, vor anunța în toate limbile pămîntului: „Stimați telespectatori, dăm legătura cu satelitul Lunii!" Și apoi, în fața ochilor noștri uluiți se vor desfășura cele mai pasionante imagini: „mările" și craterele lunare, piscurile stîncoase ale munților de 9.000 m, pîlniile adînci formate prin căderea meteoriților... și fiecare amănunt al peisagiilor lunare.

Rînduri dintr-o povestire științifico-fantastică? Nicidecum! Numeroși savanți și specialiști remarcabili în astronautică sînt de părere, că următoarea etapă în cucerirea spațiilor nesfîrșite ale Universului va consta în lansarea în jurul Lunii a unui satelit, prevăzut cu camere de televiziune.

In ce scop? Este lesne de înțeles că vizitarea Lunii de către primii astronauți va trebui să fie pregătită cu toată minuțiozitatea, începînd cu stabilirea exactă a locurilor de aselenizare și pînă la așezarea viitoarelor orașe, cu atmosferă artificială și centrale helioelectrice. Circurile și craterele Lunii sînt parcă adaptate de natura însăși pentru construirea de orașe, cu gigantice acoperișuri de sticlă.

Din ce este formată suprafața Lunii, care este structura ei? Această problemă are o importanță practică uriașă. Se știe doar că pe Lună nu este atmosferă ca să poată fi folosită la frînarea navei în timpul aselenizării. Cu puțin timp în urmă, eminentul om de știință sovietic, acad. Gh. Pokrovski a indicat o soluție uimitor de simplă: pentru durata aselenizării se poate crea cu ușurință o „atmosferă" artificială cu ajutorul stratului gros de pulbere afînată care acoperă Luna. In acest scop, apropiindu-se de ținta călătoriei, astronava urmează să lanseze un proiectil care va lovi Luna cu viteza unui meteorit. Datorită șocului și în urma ridicării temperaturii, o cantitate uriașă de pulbere se va ridica de pe suprafața astrului și se va evapora transformîndu-se într-un nor dens de gaze. Străbătînd acest nor, astronava ar putea executa frînarea exact ca în atmosferă.

Va putea fi aplicată această idee genială?

Totul depinde de natura solului Lunii. Această problemă, ca și multe altele vor fi rezolvate cu ajutorul instalațiilor de televiziune de pe satelitul artificial al astrului nopții.

Ing. ION SUCEVEANU

RACHETA COSMICĂ IN LUNĂ

Epocalul eveniment al ajungerii rachetei sovietice în Lună, a fost sărbătorit de Direcția generală a poștelor prin supratipărirea mărcii „Prima planetă artificială a sistemului solar", apărută în februarie anul acesta.

Mărcile supratipărite au fost emise în ziua de 16 septembrie cu următorul text: „Prima rachetă cosmică în Lună — 14.IX.1959 — h. 00,02,24". Aceste mărci sînt pentru poșta aeriană în valoare mărită de 5 lei, în loc de 3,25 lei valoarea inițială. Ele sînt executate după macheta pictorului Aida Tasgian. Supratiparul este de culoare roșie.

LA CE VA FOLOSI LUNA?

Lansarea cu succes a rachetei sovietice, care a atins suprafața Lunii, a vestit lumii că nu este departe timpul cînd omul va putea porni în explorarea cosmosului. Luna, mult visatul laborator de cercetări în Cosmos, își va primi oaspeții, iar aceștia cu ajutorul stațiunilor științifice instalate pe suprafața Lunii, își vor porni cercetările. De ce este oare socotită Luna un laborator ideal de cercetări pentru oamenii de știință?

Pe Lună vor putea fi create stații speciale de observații asupra proceselor atmosferice de pe planeta noastră, apariția ciclonilor și anticiclonilor, formarea norilor și altele. Dar pentru astronomi cel mai mare interes îl prezintă faptul că pe Lună cercetările nu vor fi împiedicate de condițiile atmosferice, așa cum se întîmplă pe Pămînt: curenți de aer, diferite amestecuri de praf și vapori de apă.

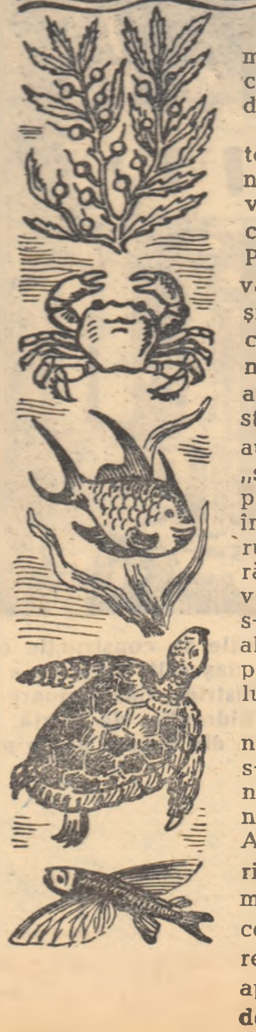
Lipsind în mod practic atmosfera pe Lună, ea devine și pentru fizicieni un laborator ideal. Acolo fizicienii vor putea desfășura nemijlocit cercetări, observații de tot felul în vid, lucru care pe Pămînt necesită instalații complicate. Acolo un bec electric va putea ilumina fără să aibă nevoie de globul de sticlă obișnuit.

In viitor Luna va putea fi folosită drept o stație intermediară pentru zborurile interplanetare. Este cunoscut faptul, că Pămîntul exercită o uriașă forță de atracție asupra rachetelor. De aceea se impune ca rachetelor să li se imprime o viteză ce trece de 11 km pe secundă. Pe Lună însă, forța de gravitație fiind mult mai mică, viteza necesară pentru a o învinge este de numai 2 km pe secundă. Iată dar că astfel nu va mai fi nevoie de motoare atît de puternice pentru rachete, care să consume cantități uriașe de combustibil.

Și tot pe Lună nu este exclus ca viitorii cercetători să descopere bogății minerale naturale, roci cu totul noi, care vor putea fi folosite pe Pămînt. Acestea sînt cîteva dintre perspectivele unui viitor nu prea îndepărtat.

F. BALAN

Marea fără țărmuri

Ați auzit vreodată de o astfel de mare? Poate nici nu puteți să v-o închipuiți! Să vă povestim cîteva lucruri despre ea.

Era în anul 1492. Corăbiile lui Cristofor Columb pluteau pe valurile furtunoase ale Oceanului Atlantic. Deodată valurile se potoliră și în fața curajoșilor corăbieri apăru un spectacol neobișnuit. Pe o întindere uriașă de apă liniștită ei văzură fîșii mari de culoare brună roșietică și nenumărate insule de aceeași culoare. Corăbiile pătrunseră într-un ținut, în mijlocul a mii și mii de tufe de alge plutitoare. Ele semănau cu niște struguri mărunți. Unii dintre marinari au fost cuprinși de teamă: dacă acești „sargasso" (în limba portugheză „sargasso" înseamnă „struguri mărunți") vor învălui corăbiile și ele se vor împotmoli? Alții s-au bucurat: apariția algelor însemna apropierea mult așteptatului pămînt.

Dar nu s-a întîmplat nimic. Corăbiile nu s-au împotmolit dar nici țărmul mult dorit nu le-a ieșit în cale. Astfel a fost descoperită Marea Sargaselor, marea fără țărmuri. Aceasta este o întindere uriașă de apă, de aproape 10 milioane de kilometri pătrați, care nu se întîlnește nicăieri cu pămîntul. Totuși să nu credeți că ea nu are hotare. Hotarele Mării Sargaselor sînt formate de puternicii curenți maritimi ai Oceanului Atlantic, curentul Golfstream, curentul ecuatorial de nord, și curentul Canare.

Dar vă veți întreba desigur de ce apele mărginite de acești curenți, separind-o de cele ale oceanului sînt ale unei mări și nu tot ale oceanului? Pentru că aici există o lume a plantelor și animalelor, specifică mărilor. In Marea Sargaselor trăiesc 60 de specii de plante și animale printre care broaște țestoase de mare, delfini și țipari de apă dulce.

F. LUȚESCU

La o şcoală cu mulţi sportivi

Şcoala medie nr. 7 din Oraşul Stalin are o veche tradiţie sportivă. Nici nu e de mirare că, alături de elevii mai mari, utemişti, şi pionierii desfăşoară o bogată activitate pe terenul de sport, antrenîndu-se cu sîrg sau întrecîndu-se între ei. Printre pionieri sînt cîţiva care au realizat chiar frumoase performanţe sportive.

In fotografie sînt cîţiva pionieri din clasa a VI-a, la antrenament. Ei au pornit să se pregătească de pe acum pentru viitoarele întreceri ale Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor.

Un nou teren de sport

Pe locul din apropierea Şcolii medii nr. 2 „Tudor Vladimirescu" din Tg. Jiu, unde fusese cîndva o clădire, elevii şcolii s-au gîndit să amenajeze un teren de sport. N-a trecut mult şi hotărîrea luată a devenit faptă. Primii au venit utemiştii. Au adus roabe, sape, lopeţi şi s-au apucat de lucru. Unii săpau, alţii nivelau, iar cei mai voinici cărau cu roabele pămîntul. Munceau cu spor şi locul îşi schimba înfăţişarea cu fiecare zi.

De îndată ce pionierii au aflat planul prietenilor lor, utemiştii, au venit în grabă să dea şi ei o mînă de ajutor la amenajarea terenului sportiv. Fiecare dintre ei şi-a ales locul unde să lucreze.

— Eu rămîn aici să strîng molozul, a hotărît Vişan Vasile, preşedintele detaşamentului nr. 10.

— Eu încarc roabele, adăugă pionierul Răduşcă Gheorghe din clasa a VI-a C.

— Rămîn şi eu cu voi, vreau să încarc şi eu, îşi arătă dorinţa pioniera Chiriac Elena.

— Ar fi mai bine să treci la nivelat, o sfătui Merişescu Ion dintr-a VII-a. Aici, vezi, nu-i tocmai uşor...

Pînă la urmă, însă, văzînd că fata nu dă înapoi, o primiră la încărcat pămînt.

In zilele următoare, colegii de şcoală, utemişti şi pionieri, au muncit împreună cu mult spor.

Acum, terenul de sport al şcolii medii este gata. Ce plăcute sînt exerciţiile de gimnastică în aerul răcoros al acestor zile frumoase de toamnă.

ILEANA BRADU

De vorbă cu Iolanda Balaş

Aţi aflat şi voi desigur, cu bucurie, că la Jocurile Balcanice de atletism care au avut loc de curînd în Capitala patriei noastre, maestra sportului Iolanda Balaş a doborît un nou record mondial. Ea a sărit 1,84 m. De aceea, îndată după Balcaniadă, am rugat-o — în numele admiratorilor ei pionieri, să ne spună cîteva cuvinte despre felul cum a muncit, cum s-a pregătit în vederea acestui eveniment.

Printre altele ea a ţinut să ne reamintească faptul că primii paşi în sport i-a făcut încă de la vîrsta de 12 ani. Era pionieră la o şcoală de 7 ani din Timişoara. Cu atletismul s-a întîlnit întîi la joacă. Apoi a început să o pasioneze şi a pornit să se antreneze cu sîrg.

Ar fi dorit să devină o bună atletă. Mai ales că locuia în aceeaşi casă cu fosta campioană la săritura în lungime, Eliza Lupşa. Cu ea merse prima oară pe stadion. Visul de a cuceri vreodată recordul naţional la săritura în înălţime o înflăcăra. Dar, deşi se antrena cu mult suflet, primele rezultate n-au fost mulţumitoare. Nu s-a descurajat, însă. A lucrat mai departe, cu şi mai multă voinţă. Era convinsă că muncind cu perseverenţă e imposibil să nu reuşească, că e imposibil să nu-şi realizeze visul. In 1950 a fost selecţionată pentru lotul naţional. Acest lucru a bucurat-o foarte mult. La cinstea care i s-a făcut, Ioli a hotărît să răspundă cu rezultate mereu mai bune. Şi ştiţi şi voi că Ioli s-a ţinut de cuvînt!

„Pentru toate rezultatele mele, spune ea, trebuie să mulţumesc mai întîi partidului nostru drag şi guvernului care au creat tuturor sportivilor din ţara noastră condiţii cum nici nu se puteau visa în trecut. Am participat în vara aceasta, ca spectatoare bineînţeles, la Spartachiada pionierilor şi şcolarilor, şi am văzut acolo copiii zilelor noastre. M-au uimit pur şi simplu! Erau foarte bine pregătiţi, aveau condiţie fizică minunată şi erau echipaţi frumos..."

Pentru noul record mondial, Iolanda s-a antrenat în tot cursul anului. S-a străduit din răsputeri să obţină acest rezultat. A făcut chiar şi cîte 2 antrenamente pe zi. E foarte fericită că rezultatul muncii ei perseverente i-a adus satisfacţie şi la balcaniadă.

In încheiere, Iolanda Balaş ne-a spus că doreşte din toată inima ca din pionierii noştri de astăzi, să avem mîine cît mai mulţi buni sportivi, cît mai mulţi campioni. La rîndul nostru îi dorim Iolandei din toată inima, noi sucese în munca ei. Cît mai sus, dragă Ioli!

ECATERINA ROŞCA

Din sportul celor mari

Totalizînd zece puncte după şase meciuri jucate, U.T. Arad, conduce în clasamentul categoriei A la fotbal.

Pînă acum echipa n-a cunoscut nici o înfrîngere. In etapa de duminică U.T. Arad a învins cu 2—1 echipa Dinamo Bacău. Tot duminică s-a înregistrat şi un scor rar întîlnit: 7—0. Cei care au realizat această performanţă sînt fotbaliştii echipei Petrolul Ploeşti care au jucat cu fotbaliştii echipei Jiul Petroşani.

O frumoasă victorie a obţinut şi echipa C.C.A. care au învins echipa Rapid cu scorul de 5—2.

Celelalte rezultate din etapa de duminică:

Progresul-Dinamo Bucureşti	1—1	(1—0)
Minerul-Ştiinţa	2—2	(0—1)
Steagul roşu-Farul	3—2	(0—1)

CLASAMENTUL

1.	U.T. Arad	6	4	2	0	9:4	10
2.	Steagul roşu	6	3	3	0	12:9	9
3.	Dinamo Bacău	6	3	2	1	11:6	8
4.	C.C.A.	6	4	0	2	14:9	8
5.	Ştiinţa	5	2	2	1	9:8	6
6.	Farul	6	2	2	2	10:10	6
7.	Petrolul	5	2	1	2	13:8	5
8.	Minerul	6	1	3	2	5:6	5
9.	Dinamo Bucureşti	6	1	2	3	4:8	4
10.	Jiul	6	1	2	3	4:14	4
11.	Rapid	6	1	1	4	6:10	3
12.	Progresul	6	0	2	4	5:10	2

Rugbiştii romîni au învins duminică cu 38—6 echipa de rugbi a R.D. Germane.

Intîlnirea revanşă din cadrul „Cupei Europei" dintre echipele de fotbal ale U.R.S.S. şi R.P. Ungare s-a terminat cu scorul de 1—0 (0—0) în favoarea fotbaliştilor sovietici.

Concursul pentru cea mai bună corespondenţă

In nr. 3 din 15 ianuarie 1959 a apărut un anunţ ce deschidea concursul pentru cea mai bună corespondenţă. De atunci, la redacţie au sosit foarte, foarte multe scrisori. In urma selecţionării lor, s-au evidenţiat următorii pionieri:

Premiul I — minge de volei — Lefter Hanibal, com. Casota, raionul Pogoanele, reg. Ploeşti; Manea Gheorghe, com. Stupina, raionul Hîrşova, reg. Constanţa.

Premiul II — trusă de scris — Bibe Ion, com. Sîntea Mare, reg. Oradea; Popa Margareta, Şcoala de 7 ani nr. 176-Bucureşti.

Premiul III — joc de şah — Petre Florica, Casa de copii şcolari-Sighişoara; Colectivul de conducere al unit. nr. 15 de la Şcoala de 7 ani nr. 11-Constanţa.

Menţiunea I — abonament la „Scînteia pionierului" pe un an — Bălănescu Zamfira, com. Dorna Cîndreni, raionul Vatra Dornei, reg. Suceava. Şchiopea Dumitru, Scoala de 7 ani nr. 1-Tulcea; Slătineanu Laurenţiu, Şcoala de 7 ani nr. 7-Paşcani; Bălan Grigore, com. Bumbeşti-Piţic, raionul Novaci, reg. Craiova; Voian Dorina, Şcoala de 7 ani nr. 5-Reşiţa.

Menţiunea II — abonament la „Scînteia pionierului" pe şase luni — Suciu Ana, str. I. C. Frimu nr. 16-Turda; Dumitru Erna, com. Frumuşeni-Aluniş, raionul Arad, reg. Timişoara; Popescu Mariana, str. 23 August nr. 16-Moreni; Norocea Gh. Costică, com. Vizanţea-Rogojeni, raionul Vrancea, reg. Galaţi.

Menţiunea III-a — abonament la „Scînteia pionierului" pe trei luni — Moise Dorel, str. I. V. Stalin nr. 2-Sighişoara; Petrilă V. Costică, com. Suhuleţ-Tansa, raionul Negreşti, reg. Iaşi; Grigore Elena, str. Dobrogeanu Gherea nr. 19-Galaţi; Ioneanu Ştefan, Şcoala medie mixtă nr. 1-Tr. Severin; Buraga Via, com. Dăneşti, raionul Vaslui, reg. Iaşi; Chioralia C. Camil, str. M. V. Frunze nr. 35-Craiova, Todaşcă Veniamin şi Ilie, comuna Dorna Cîndreni, raionul Vatra Dornei, reg. Suceava; Petrescu Carmen, Şcoala de 7 ani-Rucăr, raionul Muscel, reg. Piteşti; Moisescu N. Ion, com. Ştefăneşti-Pîrîieşti, raionul Curtea de Argeş, reg. Piteşti; Marcu P. Stela, com. Osica de Sus, raionul Balş, reg. Craiova; Simion Tudorel, com. Pete'ea, raionul Reghin, Reg. Aut. Maghiară.

Dragi pionieri,

Acum, în noul an şcolar, gazeta „Scînteia pionierului" redeschide acest concurs. In corespondenţele voastre ne puteţi scrie despre noile realizări ale regimului democrat-popular din localitatea voastră, despre îndeplinirea sarcinilor reeşite din Plenara a V-a şi a VI-a a C.C. al U.T.M. ca de pildă: creşterea animalelor mici, a păsărilor, plantarea de pomi, împăduriri, îndiguiri; ajutorul dat G.A.C., întovărăşirilor şi S.M.T., de asemenea ajutorul dat la curăţirea şi înfrumuseţarea străzilor, a şcolii; acţiuni pentru strîngerea fierului vechi, a maculaturii, a sticlei etc. Ne mai puteţi scrie întîmplări şi aspecte din viaţa şi activitatea voastră pionierească, despre învăţătură, sport, prietenie, excursii. In cadrul concursului, aşteptăm de la voi şi descrierea locului natal, culegeri din folclor.

Concursul pentru cea mai bună corespondenţă începe la 1 octombrie şi se încheie o dată cu sfîrşitul anului şcolar. In această perioadă ne puteţi trimite cît mai multe scrisori. Cîştigători vor fi aceia care vor trimite cele mai bune scrisori, cele mai multe.

Cele mai interesante scrisori ale voastre vor fi publicate la rubrica: „Cea mai bună corespondenţă".

La sfîrşitul concursului se vor acorda premii.

Aşteptăm corespondenţele voastre şi vă dorim succes.

Nu uitaţi să specificaţi pe plic: „Pentru concurs" şi să scrieţi adresa completă.

LI-IUN-TAI

CRAVATA ROȘIE

Intîmplarea aceasta s-a petrecut pe la începutul toamnei. Era o oră destul de tîrzie, afară ploua cu găleata. Zig-zagurile orbitoare ale fulgerelor despicau mereu bolta întunecată a cerului. Tuna fără întrerupere. Tunetele făceau să se cutremure din temelii căsuța mică de la marginea drumului

In-min tocmai își isprăvise lecțiile. Se hotărîse să se culce. cînd deodată o auzi pe maică-sa strigînd din curte

— Vai, ce grindină!

In-min aruncă de o parte cartea pe care o ținea în mînă și se repezi la fereastră: curtea era presărată de pietricele mici, albe, ca și cînd ar fi nins.

Deodată, între două tunete, băiatului i se păru că aude pe drum un scrîșnet de roți. Apoi, se auzi strigătul căruțașului. iar în clipa următoare o rază palidă, aruncată de o lanternă mică, de buzunar, străpunse întunericul nopții și se stinse.

„Pe o vreme ca asta — o căruță pe drum?" se întrebă neliniștit In-min.

Maică-sa își lăsa adesea feciorul să-i ajute pe lucrătorii de la stația de întreținere a drumurilor. In-min mergea uneori împreună cu ei și în control. Acum însă, la o oră atît de tîrzie și pe o vreme atît de urîtă, pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat să iasă din casă.

— Du-te la culcare! Pesemne a trecut cineva de-ai noștri cu o căruță cu bălegar — încercă mama să-și liniștească băiatul.

In-min o privi neîncrezător și clătină din cap:

— Nu, nu erau de-ai noștri. Căruța era străină, a luat-o spre apus.

Spunînd acestea, In-min se dădu jos de pe kan își puse în cap pălăria de pal și luînd o lanternă mică cu el ieși afară, desculț cum era. Mama se repezi în urma lui, dar In-min nici nu-și întoarse capul. Nu se gîndea decît la un singur lucru: „Datoria noastră este să supraveghem starea drumului. Dacă vezi că cineva nu respectă regulile, stai de vorbă cu el. Dacă nu vrea — oprește-l!" Băiatul auzise deseori vorbele acestea de la un activist din sat.

După ce ieși pe poartă, In-min se opri, silindu-se să vadă ce se petrece în partea de unde venea zgomotul. Apoi, se aplecă și lumină drumul cu lanterna. Zări două urme adînci în care apa avusese timp să-și facă culcuș. „Ce oameni lipsiți de conștiință"! — își spuse supărat In-min. Și, îndreptîndu-se din șale, se repezi să-i ajungă din urmă pe contravenienți.

O beznă adîncă îl înconjura din toate părțile. Ploaia se întețise, drumul se făcuse alunecos. Simțea sub picioare apa, rece ca gheața, plescăind într-una. Băiatul, ud pînă la piele, tremura de frig, dar nu-i păsa de loc și fugea mereu, strigînd cu glas tare:

— Ei, cu căruța! Opriți!...

Nu-i răspunse nimeni. Pesemne că nu-l auzeau din pricina ploii care răpăia puternic. Căruța scîrțîia. In-min începu să fugă și mai repede, cu dinții încleștați.

Distanța dintre băiat și cei din căruță se micșora cu repeziciune. Curînd In-min văzu o căruță încărcată cu vîrf și îndesat și auzi doi oameni vorbind între ei:

— Ei, se pare că am trecut cu bine de stație! zise unul dintre ei. Aici, ce-i drept, e un puști care supraveghează drumul, dar nu-i nimic...

— Așa este, dar am face bine să ne grăbim, să nu dăm de belea! îi răspunse cel de-al doilea.

Vorbele acestea fură acoperite de pocnetul unui bici care se abătu pe spatele calului și căruța porni mai departe, scîrțîind și mai tare. In-min alerga într-una. Deodată se opri în loc: pe drum zăcea ceva. Băiatul își aprinse lanterna și zări în față un sac. După cît se părea era plin cu grîu. „Ce le-a venit să transporte grîu noaptea?" — se gîndi el și, bănuind ceva necurat, o luă din nou la fugă.

— Ei, cetățeni, opriți-vă! — strigă el cu glas tare.

Scîrțîitul roților se curmă.

— Ce e? se auzi un glas morocănos în căruță.

In-min își îndreptă lumina lanternei spre cel ce vorbea. Din întuneric se desprinse o față răutăcioasă, respingătoare.

— Nu cunoașteți regulile drumurilor? începu In-min. Pe ploaie n-au voie să treacă pe drumul ăsta nici mașinile mici, dar'mi-te o căruță atît de greu încărcată ca a voastră...

Fără să mai aștepte ca In-min să termine ce avea de spus, bărbatul sări din căruță și se apropie de el.

— Hai, cară-te de-aici, pui de năpîrcă! Ce te bagi? șuieră el.

— Tot n-am să vă las să treceți mai departe! răspunse hotărît In-min.

Temîndu-se de scandal, omul schimbă tonul. Scoase din căruță cîteva pere coapte și le întinse băiatului.

— Nu mai fi supărat pe mine, băiatule — spuse el lingușitor. Ce-ți faci sînge rău degeaba?... Ia mai bine perele astea...

— N-am nevoie de ele! făcu In-min respingînd mîna care-i întindea perele. Fructele se rostogoliră în noroi.

In prima clipă, omul rămase descumpănit, dar numaidecît își reveni și începu să se apropie amenințător de In-min.

— De ce strici drumul? tot întreba In-min și, apropiindu-se de căruță, dădu la o parte prelata care o acoperea. Văzînd sacii, își dădu seama îndată despre ce era vorba. A-a!... transportați grîu noaptea? Sînteți niște speculanți, asta e!

— Tacă-ți gura, lepădătură! urlă omul în culmea furiei.

Și asupra băiatului se abătu o ploaie de lovituri.

— Cian, ia adu încoace biciul! îi strigă omul celui care ședea în căruță, și prinzînd din zbor biciul, începu să-l lovească pe băiat cu o furie turbată.

In-min încercă să se dea înapoi, dar alunecă și căzu. Căzînd, se lovi cu capul de ceva tare, simți o durere ascuțită și-și pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, în jur nu mai era nimeni. Ploua într-una. Băiatul simți o durere surdă în tot trupul. Fața i se umpluse de sînge.

„Credeți că ați scăpat? Nu, n-o să vă meargă — gîndi el. Mai sus e o stație. Trebuie să fug pînă acolo!..."

In valea prin care trecea acum drumul, era întuneric beznă. După multe căutări In-min găsi un băț. Așa putu să meargă mai ușor. In stînga drumului, undeva jos, se auzea zgomotul amenințător al unui pîrîu ce se prefăcuse într-un puhoi vijelios. Dinspre povîrnișul de la răsărit al muntelui se auzeau niște zgomote înspăimîntătoare. Ce-o mai fi și asta? Răgetul unei fiare flămînde sau foșnetul pinilor ce se legănau în vînt?

„Nu-ți fie frică. In-min, nu-ți fie frică, încerca să se liniștească băiatul. Tîlharii ăștia trebuie prinși cu orice preț."

Iată însă că undeva, în față, licări o lumină palidă și băiatul își simți parcă inima mai ușoară. In sfîrșit, ieșise din vale.

— Cine e? îl opri un strigăt hotărît.

In-min își dădu seama că era o santinelă.

— Eu! Pionierul Hua In-min! răspunse el repede. Am treabă cu voi.

Santinela îl însoți pe băiat pînă la biroul stației și, arătîndu-i un bărbat îmbrăcat într-o tunică, îi spuse:

— Uite, dumnealui este șeful.

Comandantul îi întinse mîna lui In-min, dar băiatul nu izbuti nici măcar să-și deschidă gura. Nemaiputîndu-și stăpîni lacrimile, se repezi spre el și-l îmbrățișă. După ce se liniști, îi povesti șefului stației tot ce se petrecuse. La lumina lămpii, cravata lui roșie, udă și murdară de lut, părea și mai sîngerie.

In aceeași noapte, șeful stației de întreținere a drumurilor comunică autorităților locale întîmplarea și contravenienții fură arestați. Intr-adevăr, oamenii aceia erau niște speculanți.

(Din volumul de povestiri „Pagoda vieții veșnice").

Lenin

de LI-TZI
poet din R. P. Chineză

Tovarășe și tu-l cunoști, nu de-acum,
din cărți, din portrete, din slove-nțelepte.
A mers cu ostașii pe falnicul drum,
cu noi totdeauna-i pe căile drepte.

Muncind cum ne-nvață, noi școală-am durat,
copiii îl cîntă cu glasul cuminte,
el ager privește la noi ne-ncetat
cu ochi luminoși, înțelepți, de părinte.

Și intră în casă la orice țăran,
și simplu vorbește cu noi cum ni-e felul,
cînd aripi întinde, mai mari an de an,
cu roșii văpăi leniniste, drapelul.

Sub steagul acesta, spre-un clar viitor
luptăm și zidim pentru zile mai bune,
și-alături de Mao, întregul popor
lui Lenin tovarăș și dascăl îi spune.

In romînește de GH. D. VASILE

MICII AGRONOMI

La comuna populară Tancijun, județul Fancen (provincia Hănan) s-a înființat o fermă a copiilor. Aici cei 100 de mici agronomi au găsit un bun teren pentru a da viață cunoștințelor căpătate la școală. Și roadele au fost cu adevărat bogate. Iată în fotografie pe doi dintre micii agronomi, Cian Bao-țin și Cian Huai-țin, notîndu-și observațiile în legătură cu creșterea grîului.

Cum l-a înșelat omul pe tigru

— Poveste populară chineză —

Odată, pe cînd se întorcea de la cîmp, un țăran întîlni un tigru fioros care se năpusti asupra lui gata, gata să-l mănînce. Țăranului îi pieri piuitul de frică. Se dădu cîțiva pași înapoi și prinse să se roage de tigru:

— Nu mă mînca, tigrule!

— Bine, fie! zise tigrul. Numai că trebuie să-mi răspunzi la o întrebare.

— La ce fel de întrebare? Dă-i drumul!

— Am auzit că omul ar fi cea mai înțeleaptă ființă de pe pămînt. Imi poți tu dovedi această înțelepciune omenească?

Auzind una ca asta, țăranul mai prinse curaj.

— Cu dragă inimă ți-aș arăta-o, numai că n-o am cu mine. Nevastă-mea o ține într-o ladă încuiată cu lacătul.

— Atunci să mergem împreună la tine acasă să mi-o arăți, zise grăbit tigrul.

— Ce-ți trece prin minte, tigrule? Cum pui piciorul în sat, cum îți fac vînătorii de petrecanie.

— Du-te atunci singur și ad-o aici!

— Ei, așa mai vii de-acasă! — se bucură țăranul. Numai că dacă mă întorc cu spatele, s-a zis cu mine, ai să-mi sari în circă și ai să mă mănînci. Nu, de plecat acasă nu-mi convine.

Tigrul, care ardea de nerăbdare să afle ce o fi și aceea înțelepciunea omenească, rosti:

— Nu mă ating de tine, ori ce-ar fi, nu mă ating! Iar de nu-ți vine să crezi, leagă-mă cu frînghia de pom și pleacă liniștit.

— Ei, dacă-i așa, s-avem cu iertăciune, așteaptă-mă puțin, zise țăranul.

Și cît ai clipi din ochi, țăranul îl legă burduf de pom iar după aceea prinse să-l croiască pe tigru cît îl țineau puterile. Il croia rîzînd și-i tot spunea într-una:

— Ei, acum ai văzut? Asta-i înțelepciunea omenească!

Proverbe culese de la țăranii chinezi

— Pămîntul îl hrănește pe om, iar omul este podoaba pămîntului; nimic nu-i poate despărți.

— Vrei să fii sătul — muncește cu sudoarea frunții.

— Cîtă sudoare verși, atîta orez mănînci.

— A trăi cu gîndul că cerul îți va ajuta, nu-i lucru de nădejde, mîinile tale sînt cel mai de nădejde lucru!

— La omul harnic, pămîntul nu-i leneș, iar la recoltă hambarele-s mici.

— Barca se conduce cu cîrma, iar gospodăria cu chibzuială.

— Economisește atunci cînd hambarele-s pline; cînt sînt goale e tîrziu să faci economie.

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București. Piața „Scînteii" tel.: 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"